

Informační leták

Kněžského bratrstva sv. Pia X.

Brno, 15. července – Sv. Jindřicha

Drazí věřící,

letošní rok je rokem jubilejním – výročí založení našeho Kněžského bratrstva sv. Pia X. Při této příležitosti bude přenesena rakev s ostatky našeho ctěného zakladatele Msgr. Marcela Lefebvra do krypty pod novým kostelem kněžského semináře v Ecône a vložena do nového náhrobku, ozdobeného jeho reliéfem. Pontifikální mši svatou při této příležitosti bude sloužit Msgr. Bernard Fellay FSSPX.

Před touto událostí navštíví Msgr. Fellay naši vlast, aby konsekroval 12. září kostel sv. Barbory a všech panen mučednic a den poté uděloval svaté biřmování. Konsekrace kostela je vždy velkou duchovní milostí, neb se dané místo mimořádně slavným způsobem vyjímá ze světského užívání a zasvěcuje Bohu, aby nám bylo „bránou nebes“, kde Bůh sestupuje k nám a andělé a svatí vynášejí naše modlitby a prosby k Bohu. Slavnost Božího Těla a následné poutě už proběhly bez vážnějších omezení, modleme se, aby byl zbytek roku už klidnější a vše plánované mohlo v klidu a pokoji proběhnout.

V Rakousku jsou s omezeními kvůli SARS-2 u větších akcí poněkud komplikace, ale primice našeho rakouského novokněze, P. Markuse Buchmaiera FSSPX, přesto proběhla velmi důstojně, i když organizace byla náročnější. Mše svatá byla díky vstřícnosti biskupského ordinariátu v Linci ve farním kostele v Niederkappelu a zúčastnila se jí celá řada místního jak světského, tak řeholního kléru. Pro exercicie pro české ženy v Jaidhofu však žádné komplikace nepředpokládáme, ještě je možno se nahlásit, neb zbývají nějaká volná místa.

K 50. výročí založení Kněžského bratrstva právě vychází i knížka pro děti o našem svatém patronovi Piu X. s kresbami pana Aleše Floriana.

S kněžským požehnáním

P. Tomáš Stritzko FSSPX

Kázání P. Tomáše Stritzka FSSPX o slavnosti Božího Těla 11. června 2020 v Brně

Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Drazí spolubratři v Kristu, drazí věřící, letošní jaro si připomínáme tři čtvrtě století od konce Druhé světové války. S touto připomínkou jsou spojeny reminiscence na nacionální socialismus, na internacionální socialismus, vzestup a pád prvního a dlouhé roky triumfu druhého. Naši údajní političtí přátelé nás přenechali v Mnichově prvnímu a na Jaltě druhému – a tak dále a tak dále. Takto bychom se mohli zabývat politickými dějinami, aniž bychom řekli, kde tkví podstata problému. Blahoslavený P. Rupert Mayer, rozhodný odpůrce nacistické ideologie, k tématu, proč mohl nacismus v Německu zvítězit, řekl: „Protože lidé ztratili pravé principy.“ To je základní věc, která umožnila postupný rozvrat křesťanské Evropy.

Nejprve je to protestantismus – ten odvrací rozum od principů zjevené víry. Už ne vírou osvícený rozum, osvícený zjevenými pravdami víry, ale náboženský pragmatismus, který vytváří víru podle cíle, ke kterému má sloužit. A je jedno, zda se jedná o náboženské šílení kalvinistů, českých bratří a baptistů, či o laxistické požitkářství luteránů. Hlavní je, že víra pro všechny tyto heretiky nestojí na Bohem zjevených principech, ale na jimi definovaných potřebách. To je konec pravé teologie.

Nyní přichází na řadu otázka poznávání přirozených pravd. Přicházejí nové směry, které tvrdí, že poznání pravdy není objektivní, alebrž subjektivní, závisující na poznávajícím subjektu, a nikoliv na poznávaném objektu. Vrcholem této destrukce zdravé mysli je Kantova filosofie, která staví na kategorickém imperativu, tedy platí, že poznávaný objekt je takový, jak ho poznávající subjekt vnímá, a tím objektivní pravda neexistuje. To je konec pravé filosofie.

V politickém myšlení pod pruskou nadvládou sjednocujícího se Německa to bylo přetvořeno do následujícího myšlenkového pochodu: „Já to tak vidím. Já to tak chci, a proto to tak je.“ Tímto způsobem pak

lze přilnout k jakékoliv ideologii, dokonce i ke katolické víře. Taková víra pak nestojí na pevné skále scholastické filosofie a teologie, nýbrž na písku momentálního zalíbení. Pokud přijde nové zalíbení, líbivé světlé zítřky, ať už jsou to přísliby, že Německo bude nade všecko, vznikne komunistický ráj na zemi nebo že budeme žít v humanistickém ráji neomezených požitků, jak to slibuje současný liberalismus, pak je katolická víra odsunuta na vedlejší kolej nebo zcela opuštěna. Ztráta principů je to, co nás hrozivě obklopuje v politice, kultuře, veškerém veřejném životě. Člověk má pocit, že svět podléhá jakési všeobecné psychické poruše, účelově podporované a směřované.

Naše přilnutí ke Kristu, jak ho dnes vyznáváme, není tedy věcí pocitů a momentálního zalíbení, je to věc principů, na nichž stavíme svůj život. Pak by katolíci nemohli volit NSDAP, SDP, marxistické strany či jiná antikřesťanská uskupení, pak nebudou podléhat tomuto bláznění, které nás obklopuje.

Kristus eucharistický mezi námi je tentýž Kristus oslavený na nebesích, který nám zjevil v plnosti pravdy víry a seslal Ducha Svatého, aby nás v nich skrze Církev vyučoval a upevňoval. Kristus eucharistický mezi námi je s Otcem a Duchem Svatým Stvořitel veškerenstva, který nám dal i sílu zdravého rozumu, abychom poznávali stvoření takové, jaké je, v něm chválili Boha a uváděli celé poznání, celý náš život, a to soukromý i veřejný, do souladu s pravdami přirozenými i nadpřirozenými. Jen tak je možno budovat na pevné skále království Kristovo zde na zemi, ne jako nějakou ideologickou říši, ale jako království Lásky a Pravdy. Takto upevněná křesťanská civilizace pak nedává prostor pro zvrácené náboženské a politické ideologie, které dosud zmítají kdysi křesťanskou Evropou, jejichž plodem jsou nejen milióny mrtvých, ale ještě více mravně zmarněných životů, a které spějí, nedojde-li k obratu, ke zkáze veškerého civilizovaného světa.

Milost a vítězství je však na straně Kristově, ale na nás, na křesťanech, je vést obětavý boj, abychom umenšili a ukrátili čas zkázy a v Kristově milosti otvírali brány cesty spásy pro co nejvíce nesmrtelných duší. Amen.

Pochválen buď Pán Ježíš Kristus a jeho božská Matka Panna Maria!

Kázání P. Filipa Marady FSSPX o Velikonočním pondělí 13. dubna 2020 v Brně

Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Veledůstojný pane, velební pánové, draží věřící, velikonoční radost, kterou Církev poprvé prožila v radosti apoštolů, nepramení pouze z jejich opětovného osobního setkání s milovaným Mistrem. Se zmrtvýchvstalým Kristem přichází také zásadní přelom v dějinách lidstva. Pán Ježíš se apoštolům zjevuje ve večeradle a poté, co se tito probírají z počátečního šoku, povolává si je k sobě, dýchne na ně a říká: „Přijměte Ducha Svatého. Kterým odpustíte hříchy, odpouštějí se jim, a kterým je zadržíte, zadrženy jsou.“ Bůh tak světuje apoštolům svoji božskou moc odpouštět hříchy. To, co do té doby mohl pouze nekonečný, všemohoucí Bůh, je předáno kněžím Kristovým, lidem z masa a kostí, kteří jsou prach a v prach se obrátí. Jak nepředstavitelná původně ona myšlenka byla, totiž že by člověk mohl odpouštět hříchy, vysvítá i z následující události z časů, když ještě Pán Ježíš procházel Izraelem:

Jednoho dne se stalo, že do domu, kde Kristus právě pobýval, k němu otvorem ve střeše spustili ochrnutého, aby ho uzdravil. Kristus vida tuto víru, pronesl k ochrnutému: „Synu, odpouštěj se ti tvé hříchy.“ Načež si přítomní zákoníci v duši pomysleli: „Co tento tak mluví? Rouhá se! Kdo může odpouštět hříchy, ne-li sám Bůh?“ A Pán Ježíš, aby dokázal tento neviditelný zázrak odpouštění hříchů, tedy neviditelné uzdravení, či spíše obživení, duše, vykonal viditelný zázrak uzdravení ochrnutého těla.

Svatá zpověď tedy byla pro vzkříšeného Spasitele první starostí. Je to totiž také bezprostřední plod kalvárské oběti, bez něhož by pro velmi mnoho lidí tekla Jeho krev nadarmo. A jak by také lidé mohli přijmout dar největší, který lidstvu zanechal – Nejsvětější Svátost oltářní? Vždyť svatý Pavel jasně varuje před svatokrádežným přijímáním jako před cestou do zavržení. Jak by si tedy lidé mohli být jisti, že jsou ve stavu milosti? Jak by se mohli opovážit přistoupit ke stolu Páně, kdyby neměli jistotu, že jim ve svaté zpovědi bylo odpuštěno?

Tento stav očistěné duše, žijící v milosti, je naplněním předobrazu starozákonní čistoty. Tato starozákonní čistota však byla čistota obřadní, která se dala ztratit třeba i dotekem mrtvol. Neodpovídala tedy vždy nutně skutečnému stavu, ve kterém se duše nacházela. Z toho je vidět, že starozákonní náboženství

Izraele samo v sobě nemělo sílu člověka vnitřně očistit, vnitřně posvětit. To přichází až s dílem Pána Ježíše, s jeho svátostmi, svěcenými Jeho Církvi, tedy Církvi římskokatolické. Ale neznamená to, že by starozákonní náboženství Izraele bylo špatné. To vůbec ne. Bylo pouze nedokonalé. Protože lidstvo ještě nebylo vykoupeno, nemohlo starozákonní náboženství přinést spásu, mohlo k ní pouze nasměrovat. A to je ten zásadní rozdíl oproti katolické Církvi, kterou Kristus založil. Ta už skutečně spásu přináší.

Když se křesťanství začalo rozšiřovat, dělo se tak nejprve ponejvíce skrze židovské diaspory. Bylo to logické, neboť zde bylo na co navazovat. Starý zákon připravil půdu. Proto také ze začátku římské úřady pohlíželi na křesťanství jako na jistou odnož židovství. Ale zatímco ti, kteří Krista nepřijali, usilovali pouze o onu obřadní čistotu ze Starého zákona, ti, kdo ho přijali, hledali plně odpuštění hříchů a také usilovali o milosti plynoucí z vykoupení, které jim byly prisvojovány především skrze svátosti. Můžeme říci, že jejich duše tím, jak byly milostí posvěceny, se už nacházely ve stavu vykoupení. I když i nadále přetrvával jejich pozemský přirozený život, skrze nadpřirozenou milost byli spojeni s Nejsvětější Trojicí. A to je to rozhodující. To je to, co jim po smrti a odčinění trestů za hříchy umožnilo patření na Nejsvětější Trojici. Samozřejmě, toto posvěcení mohli ještě po dobu svého života ztratit. Tím, jak se pak křesťanství rozšiřovalo, zvětšoval se i podíl lidstva, které omyla milost vytrysklá z oběti kříže.

S Kristovým vykupitelským dílem tedy skutečně dochází k radikálnímu zlomu v dějinách lidstva. Veškerý pokrok lidstva – a teď myslím skutečný pokrok, tedy další pokrok nejen v technických oborech, ale i v procesu civilizace a růstu kultury, ať je jakkoliv důležitý – je tvář v tvář dílu vykoupení pouhou nicotností.

Nicméně nezapomínejme, že to vše je možné jenom díky prohlubování naší lásky ke Kristu. Jako jsme v době postní rozjímal nad Jeho utrpením, rozjímejme nyní nad štěstím a radostí Jeho zmrtvýchvstání. Vždyť radost, to je to, co zaplavilo Kristovu duši poté, co se ona duše vrátila do temného hrobu a spojila se s Jeho mrtvým tělem. Radost již věčně blažené osoby poté, co přestála tak hrozná muka. Podle svatého Františka Saleského pravá láska způsobuje, že se radujeme nad dobrem druhého. Snažme se tedy skrze naši modlitbu a rozjímaní roznítit tuto naši lásku k Pánu Ježíši, aby naše vlastní velikonoční radost měla skutečně nějaký pevný a reálný podklad. Aby se tak Jeho radost stala i naší radostí.

Pochválen buď Pán Ježíš Kristus.

Příběhy obrácení z exercicií

(podle knihy: André Romagnan: *Setkali se s Kristem*)

André Romagnan uveřejnil v *Tequi* (Paříž) roku 1979 pod názvem „*Ils ont rencontré le Christ*“ celou řadu příběhů obrácení, která se přihodila u příležitosti ignaciánských duchovních cvičení (exercicií). Níže uvedené příběhy pocházejí z výběru vydaného v němčině ve čtvrtletníku *Kněžského semináře Srdce Ježíšova v Zaitzkofenu* „*Dives in omnes*“ č. 1/1999.

Bývalý absolvent Vysoké školy polytechnické: „V mém životě je nový prvek.“

Je vedoucím důležitého oddělení vědeckého výzkumu na Ministerstvu letectví v Paříži. Když ho jeden inženýr a někdejší účastník exercicií, jeho kamarád z dětství, pro exercicie získal, objevil se jednoho dne v Méés, aby se jich zúčastnil. Hned na začátku otevřeně prohlásil: „Otče, musím se Vám přiznat, že nemám žádnou víru. Docela vážně jsem studoval apologetiku; ale člověk může stejně dobře dokázat, že Bůh existuje, jako to, že neexistuje. Právě tak ve vztahu k duši a mnoha jiným věcem. Lze dokázat pro i proti a na základě posledních vědeckých objevů...“

„Poslyšte, dobří muži, my nejsme žádní vědci. V této oblasti Vám můžeme stěží stačit. Podnikl jste dlouhou cestu, abyste vykonal exercicie, proto Vám navrhneme následující: Můžete se pět dní nechat vést a poslouchat jako malé dítě?“

„Ano, to mohu.“

„Můžete se také během těchto dní snažit říkat modlitbu nevěřících, hypotetickou modlitbu: Můj Bože, jestli existuješ, dej se mi poznat..., osvit' mne...?“

„Ano..., to také. To mohu...“

„Velmi dobře. To je vše, co se od Vás požaduje. Odvahu, ještě se uvidíme...“

Bylo dohodnuto, že každý večer před spaním podá páterovi zprávu. První večer:

„Tedy... Jak proběhl tento den?“

„Dobře, otče... Ujde to... Hraji tu hru s... Dodržuji všechno, jak jen můžu. Modlím se svým způsobem... Ale nic se nestalo.“

Druhý večer:

„Něco nového?“

„Ne... Je to pořád to samé. Děláám, co můžu. Mám dojem, že stojím na dešti a dobře vidím, že vedle mne začíná být mokro... Ale já mám dobrý deštník a zůstávám úplně v suchu...“

Třetí večer:

„Jak se daří?“

„Je to stále ještě to samé... Začínám si myslet, že tu ztrácím čas..., ta nicota..., to prázdno... Aspoň už jsou tři dny pryč...“

Čtvrtý večer:

„Nevypadáte příliš šťastně...“

„Jak se to vezme. Jsem rád, že už dokončuji svoje zkoumání. Už jen jeden den, zítra večer bude po všem. V jistém ohledu jsem šťastný, že jsem cvičení konal opravdově. Poslouchal jsem jako dítě... Modlil jsem se... Co z toho! Zítra odjedu tak, jako jsem přijel... Už jsem to trochu tušil. Ale tu hru jsem s Vámi hrál, otče, tu hru jsem hrál...“

Navzdory jeho obvyklému sebeovládání a zdánlivé nenucenosti jsem z jeho hlasu cítil velké zklamání..., lítost...

Pátý večer: Po posledním rozjímání vtrhl do mého pokoje jako vichřice, on, který byl obyčejně tak zdrženlivý:

„Otče... Už je to tady!“

„Co... je tady?“

„Zapište si ještě jedno.“

„Co si mám zapsat?“

„Ach! Zdá se, že nerozumíte... Zapište si další dobytí do seznamu úspěchů. Když jsem sem přijel, vyprávěl jsem Vám o své vědecké nevěře, že člověk může všechno dokázat. A nyní je od dnešního večera v mém životě nový prvek, který jsem jako takový dosud neznal a který mi zcela jasně dokazuje, že Bůh existuje. Nový prvek... Myslím, že to nazýváte milost... Ať je to jakkoliv, to je to, na co jsem čekal – nový prvek, neboť jsem vědec, nejsem ani literát, ani blázen, ani iluzionista... A přece, jestliže je věta „Bůh existuje“ pravdivá, je protiklad, totiž „Bůh neexistuje“, nepravdivý. Přece jen jsem ve ‚Stanislas‘ trochu studoval logiku. Jestliže Bůh existuje, pak chápu, že musel hovořit k lidem... Můžete udělat spoustu hloupostí. Pokud pojedu se svými divokými dětmi do hornaté oblasti, abych tam trávil dovolenou, jsem nucen jim udělit pokyny, pokud má všechno dobře fungovat... Je-li Bůh nekonečně dobrý a je to Otec, musí nutně udělovat pokyny..., totiž zjevení! A jestliže Bůh lidem něco zjevil, mohlo se toto zjevení uskutečnit jedině skrze Krista. Žádná náboženská osobnost se s Ním nemůže srovnávat... Ve ‚Stanislas‘ jsem přece jen studoval trochu apologetiku. Je-li Kristus Bůh, je Jeho Církev božská. A když je Církev božská, musím se vyzpovídat...“

A ve vší prostotě si klekl a řekl: „Mohl byste prosím..., otče...“

Příští den měl své „nové první svaté přijímání“, jak říkal. Zářil; jeho tvář se změnila, i fyzicky. Velmi spěšně odcestoval, avšak nejel přímou cestou do hlavního města, nýbrž jel dost velkou oklikou, aby objal svého kamaráda, který ho naverboval.

Můj Bože, daruj nám mnoho takových mužů. Oddaných mužů..., kteří s námi hrají tu hru; upřímných mužů, kteří milují pravdu a touží po ní; logických mužů, kteří přijmou všechny praktické důsledky, jež vyplynou z odhalení pravdy... Muže podle Tvého Srdce.

„Jaké krásné Magnifikat jsem v tichosti zpíval...“

Vážený otče,

již jsem až příliš dlouho otálel, abych Vám napsal a vyprávěl Vám o své velké radosti, které se mi dostalo. Projevuje se i v nejmenších úkonech mého života a těmito několika řádky bych Vám chtěl umožnit se na ní podílet. Jak dobře rozumím zpěvu Magnifikat svaté Panny, která své příbuzné přináší dobrou zprávu. A radosti poctivého Zachea, který k sobě přijímá našeho Pána.

Když jsem k Vám dorazil, byl jsem skeptický. Než jsem se rozhodl přijet, byl ve mně jen hnus, zoufalství a stále rostoucí smutek, který byl vyvolán požitky, ale nebylo možno ho zmírnit. Odložil jsem každou opravdu lidskou důstojnost; vše jsem obětoval svému egoismu, žízni po štěstí, které nebylo štěstím. Dokonce moje rodina ustoupila do pozadí, ačkoliv jsem věděl o jejím utrpení; moje víra postupně vyhasínala a z vlastního popudu jsem se ji nesnažil opět rozdmýchat – moje náboženská výuka a výchova nedokázaly nijak ovlivnit můj hříšný stav. Co se týkalo Boha, nechtěl jsem na Něho už nyslet, neboť moje svědomí mi nepřestávalo vyčítat, že jsem se od Něho odvrátil.

Jedním slovem: Pošlapal jsem vše, co představuje důstojnost člověka, i na čistě lidské úrovni: rodinu, čest, povinnost, víru. V tomto politováníhodném stavu jsem přišel do Saint-Joseph.

Exercicie pro mne byly pohledem nazpět, vyjasnění, v němž jsem poznal nezměrnou Boží dobrotu.

Poté, co jsem se Mu tak dlouho vysmíval, povolal mě zjevně k lítosti, zavedl mě zpět na cestu, která vede k cíli, k jedinému cíli.

Navzdory mé zbabělosti, mému nevděku mi odpověděl s trpělivostí, láskou a nekonečným milosrdenstvím.

Dokonce mi daroval milost konat pokání zde na zemi, čímž mi umožnil sklidit to, co jsem zasel. Tento pocit viny, který mi nedopřál klidu, toto morální utrpení mě mělo osvítit již dříve. Nebyl nevnímový k modlitbám a utrpení maminky a mých přátel, kteří neustále klepali na Jeho dveře, aby mi byly opět otevřeny.

Toto všechno jsem u Vás pochopil, během těch pěti dní duchovní koupele, v tichu, v rozjímání a v modlitbě.

Konečně jsem poznal cíl svého života, prostředky, které mám k dispozici, abych jej dosáhl, a logickou volbu mezi nimi, kterou musím uplatnit, pokud... Jaká nesmlouvavá logika je ve Vašich exerciciích: Člověk je nucen kráčet vpřed, aniž by uhýbal doprava či doleva.

Odstranil jsem Boha z cesty; rušil mne svými příkázáními a svým náboženstvím. A když jsem Ho opět našel, bez obtíží jsem postupoval vpřed, protože na konci cesty stál opět On. Jaký krásný den, den marnotratného syna.

Cítil jsem, že moje srdce se rozšířilo, že moje duše je naplněna milostmi a že moje oči zvlhly, tyto oči, které byly tak dlouho suché, suché jako moje srdce, uzavřené a chladné jako moje duše; byl jsem mrtev a opět jsem ožil. „Můj syn byl ztracen a opět je nalezen.“

Jaké krásné „Magnifikat“ jsem zpíval v tichu svého rozjímání. S jakou radostí jsem opět našel BOHA a sám se do Něho ponořil, do přemíry jeho milostí.

Už dlouho jsem nezažil tak velkou, tak pravou, tak hlubokou, tak božskou radost – radost, že jsem opět našel Boha a světlo. Byl jsem zajatcem Jeho lásky, díky železné logice exercicií.

Vnucoval se mi jeden závěr, bez možnosti zůstat neutrální: korouhev Kristova, Jeho boj, Jeho kříž, Kristus jako Hlava a Vůdce.

Nyní mám tedy cestu vytýčenou. Moje nadšení je velké a moje duše překypuje milostmi.

Vy znáte úkol, který jsem si stanovil, totiž obrátit svou manželku. Jsem si velice dobře vědom obtíží, na které narazím, ale s Ním se cítím silný, protože Jej cítím v sobě. Vrátil jsem se k ní skrze Něho a pro Něho; chtěl bych ji přivést nazpět k sobě skrze Něho a pro Něho.

Při prvním setkání jsem jí vyprávěl o svých dojmech z exercicií; předal jsem jí apologetickou knihu, kterou jsem si u Vás zakoupil, a několik brožur o cíli života, o pekle, o Církvi atd.

Mám pevnou důvěru a již jsem zjistil, že jde s dobrou vůlí na věc.

Mohu Vás poprosit, abyste mi při tomto těžkém úkolu pomáhal svými modlitbami a dopisy?

Vkládám tuto starost do Božích rukou, aby mi On pomohl neztratit ji ze zřetele a všechno konání soustředit na Něho a konat pro Něho. Prosím Ducha Svátého o osvětlení, abych poznal způsob, jak mám postupovat, a vylil na ni svoje světlo a poznání, aby se její duše otevřela víře, naději a lásce. Kéž jí dávám příklad svým chováním, abychom se sjednotili v Bohu a jednoho dne Jej směli navěky vlastnit.

Jaká by to pro mne byla milost, kdybych mohl tohoto cíle dosáhnout.

Vyhledal jsem i kaplana své farnosti a doufám, že Vám s Boží pomocí budu moci v následujících měsících poslat několik účastníků.

První úkol zůstává tím nejdůležitějším a pro mě je také prostředkem k osobnímu posvěcování.

Nechci skončit, aniž bych Vám vyjádřil srdečné poděkování za všechno, co jsem obdržel v Saint-Joseph, a za zvláštní péči, kterou jste mi věnoval. Ne protestujte tvrzením, že vše učinil Pán Bůh; On má ve Vaší osobě též věrného a odevzdaného služebníka.

Můžete se určitě opřít o moje svědectví, abyste přesvědčil váhavé a slabé přijet do Mées. Kdyby jen tušili, jaký je tam zaplaví proud světla a síly.

Čekal jsem příliš dlouho.

Ještě jednou srdečné díky.

V Kristu s Vámi spojen srdečně zdraví

X.

„Rudý Adolphe“

„Kdepak jste byl, pane B.? Celý týden jsme Vás neviděli?“

Náš přítel, trhovec, který se právě vrátil z exercicií, si chvíli prohlíží svého souseda, který jej oslovil a který má, stejně jako on, prodejní stánek na hlavní ulici tohoto velkoměsta. Je to Adolphe, muž pokrokových myšlenek, rudý Adolphe, který ho právě velice srdečně oslovil.

„Že neuhodnete, kde jsem byl? V klášteře... Ano! V klášteře; a celý týden jsem vedl mnišský život!“

„Cože...? Když se Vám to líbí... Každý dělá, co ho baví! Mě se to vlastně netýká...“

„Adolphe! Ještě dvě slova a skončím s tímto tématem... V tomto klášteře jsem našel tři věci: zaprvé pokoj srdce, zadruhé radost v duši a zatřetí absolutní jistotu, že po smrti... přijde Bůh!“

O několik dnů později je to Adolphe, kdo zmizí. Jeho žena vypráví: „Můj muž je těžce nemocen!“ – a obrátí se k našemu příteli a říká mu: „Pane B., toužebně si přeje Vás vidět...!“

Po práci jde náš bývalý účastník exercicií navštívit Adolpha. Snad by mohl vykonat něco dobrého... Neprohlásil snad o několik dní dříve před jiným někdejší účastníkem s dojemným přesvědčením: „Od exercicií se pro mě apoštolát stal nutností!“?

„Takže, můj ubohý Adolphe... Jak se daří?“

„Ach, pane B., jak dychtivě jsem na Vás čekal! Jistě si pamatujete na to, co jste mi řekl po návratu z Vašeho kláštera. A tyto tři věci se mi stále honí hlavou, zejména od té doby, co jsem upoután na lůžko. Už mi nejdou z hlavy. Ve dne v noci mi vrtá hlavou Vaše odpověď: V tomto klášteře jsem našel tři věci:

pokoj srdce, radost v duši, jistotu onoho světa. Někdy je mi až do pláče. Toto jsem Vám chtěl říci, pane B.!“

Náš přítel Adolpha opakovaně navštěvoval. Jeho spolubratři ze Sdružení sv. Vincence z Pauly také. Poskytují těžce nemocnému pozornou, laskavou péči. Jednoho večera ze sebe vypraví tato slova: „Nikdy bych si býval něco takového nepomyslel; moji přátelé z politiky nepohnuli ani prstem, velkorysá pomoc a náklonnost přichází ze strany, ze které bych to nikdy nečekal! Pane B., také bych rád rozuměl těm třem věcem, o kterých jste mi řekl, a prosím Vás, abyste mi zavolal kněze...“

Už několik týdnů je Adolphe celý naplněn radostí z toho, že opět našel svou víru a svého Boha. Jak dobře nyní rozumí těm „třem věcem“ svého přítele B.! Choroba se zhoršuje, a přece stále častěji přijímá Nejsvětější Svátost. Nakonec, když je jeho stav už velmi vážný, podaří se jeho přátelům dostat ho do katolické nemocnice, kde prosí o to, aby směl přijímat každý den.

Jeho stav se mezitím stává beznadějným, přesto neztrácí nic ze své radosti a odevzdanosti. Jednoho dne dává své ženě pohnutým hlasem poslední doporučení: „Moje milovaná, i ty musíš jít za Pánem Bohem. Tam je všechno, rozumíš? Musíš se vyzpovídat a jít ke svatému přijímání...“

Toto krásné svatodušní ráno – kdy náš přítel, bývalý účastník exercicií, chce doprovázet Adolphovu ženu, která by se ráda smířila s Bohem a šla ke sv. přijímání, do Notre-Dame de la Garde, jak slíbil – někdo zvoní u jeho dveří brzy ráno, ještě před dohodnutým časem. Je to ona manželka..., celá uplakaná.

„Ano..., dnes ráno, ve 4 hodiny. Hned poté, co přijal svátosti umírajících, na kolenou. Zemřel v kleče, v modlitbě...“

Tak zesnul, poté, co díky bývalému účastníku exercicií ucítil závan nebeského vzduchu exercicií, těchto moderních večeradel, kde Duch Svatý stále ještě lidi proměňuje, a poté, co opět našel pokoj, radost a jistotu..., odešel Adolphe, muž pokrokových myšlenek, rudý Adolphe... Již se chvěl vzduch od svatodušních zvonů, když zemřel..., na kolenou, jako statečný voják Krista Krále, modlitbou chvále Boha. Aleluja!

POŘAD BOHOSLUŽEB NA ZÁŘÍ – ŘÍJEN

Růženec a možnost svaté zpovědi vždy půl hodiny před Mší sv.

BRNO-ČERNOVICE

Kaple Královny posvátného růžence, Faměrovo nám. 26

20. 9. a 18. 10. – 17.30 – Mše sv. chorální a Svátostné požehnání
Ostatní neděle – 10.00 – Mše sv. chorální a Svátostné požehnání
Každé úterý – 18.00 – Mše sv.
3. 9. – 18.00 – Sv. Pia X. – hlavního patrona Bratrstva
4. 9. – 18.00 – 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
5. 9. – 8.00 – 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
9. 9. – 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem (ráno Mše sv. odpadá)
28. 9. – 10.00 – Sv. Václava – Mše sv. chorální
29. 9. – 18.00 – Sv. Michaela arch. – patrona bratří Bratrstva
2. 10. – 18.00 – 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
3. 10. – 8.00 – 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
Ostatní dny – 8.00 – Mše sv.
8. 9., 12. 9. a od 22. do 26. 9. Mše sv. není

Růžencová slavnost

Kaple Královny posvátného růžence – od 3. do 4. října
15.00 přednáška – 17.30 nešpory a výstav Nejsvětější Svátosti – celonoční adorace – 9.00 růženec - 10.00 Mše sv., závěrečné požehnání a růžencová oběť – od 14.00 růžencová veselice

PRAHA

Avion Club, Heřmanova 719/25, Praha 7-Holešovice

- 1., 3. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
2. a 4. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální

Svatováclavská slavnost

Praha – 28. září
Mše sv. v **Michli, Na záhonech 10** – 10.00 hod.
poté pěší pouť na Vyšehrad k památné soše sv. Václava
a uctění sv. Václava společnou modlitbou

PSTRUŽÍ (u Frýdlantu nad Ostravicí)

Dům sv. Prokopa, č. p. 107

1. a 2. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
3., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální

Konsekrace kostela sv. Barbory a všech panen mučednic

12. září – 10.00 hod.
Msgr. Bernard Fellay FSSPX

Břimování

13. září – 10.00 hod.
Msgr. Bernard Fellay FSSPX

PARDUBICE

Dům techniky Pardubice, nám. Republiky 2686

1. a 3. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální

BORŠOV NAD VLTAVOU

Dům Msgr. Marcela Lefebvra, Farní 50

2. a 4. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
1., 3. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální

UHERSKÝ BROD

Hřbitovní kaple, Starý hřbitov

1. a 3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální

ŽDÁR NAD SÁZAVOU

Kaple sv. Eliáše, proroka, nám. Republiky 1485/7, 1. patro

1. a 3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
Sobota před první nedělí (kromě října) – 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
Každou středu společný růženec a litanie k sv. Josefu – 17.30
4. 10. Mše sv. odpadá

Celodenní adorace

7. září

Mše sv. – 8.00 hod.

Závěrečné svátostné požehnání – 16.00 hod.

JABLONEC NAD NISOU

Eurocentrum - malý sál, Jiráskova 7

11. 10. – 10.00 – Mše sv. chorální
13. 9. Mše sv. odpadá

KROMĚŘÍŽ

Kaple sv. Kříže – Hotel Octárna, Tovačovského 318/18

4. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální

ZLATÉ HORY

Dům sv. Hedviky, Kostelní 440

19. 9. a 17. 10. – 9.00 – Mše sv. chorální

VELKÉ MEZIRÍČÍ

Kaple Krista Krále

17. 9. a 15. 10. – 17.30 – Mše sv.

Naše internetové stránky: <http://fsspx.cz>

Telefon na děkanství: 548 210 160

Dárcovské konto:

Název účtu: **Kněžské bratrstvo svatého Pia X.**

Měna účtu: **CZK**

Číslo účtu: **2801456074**

Kód banky: **2010**

Na požádání můžeme dodat potvrzení o peněžním daru pro Kněžské bratrstvo sv. Pia X. Za všechny příspěvky na naši činnost děkujeme a Pán Bůh zaplať.